

Lynsay Sands

*Prozrazení
lady
Joan*





Copyright © 2020 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o. Copyright © 2014 by Lynsay
Sands
Translation © Tereza Dubenská, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TO MARRY A SCOTTISH LAIRD
vydaného v roce 2014
nakladatelstvím Avon,
an imprint of HarperCollins Publisher,
přeložila Tereza Dubenská
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-089-4



1. KAPITOLA

Cam uslyšel vřavu dřív, než uviděl, co ji způsobilo. Když se blížil k ohbí cesty, instinktivně zpomalil koně, ale jakmile spatřil mladíka, jehož třímal za tuniku a bil chlap veliký jako býk, tasil meč a pobídl koně do cvalu. Vmžiku dorazil ke dvojici.

Útočník zaslechl, jak Cam seskočil z koně, ohlédl se a ještě stačil zahlédnout rukojeť meče, než ho Cam praštil do hlavy. K zemi padl jako podřátý. Naneštěstí se však skácel na chlapce a plnou vahou ho zavalil. Mladík, který již omdlával bolestí, zasténal.

Cam zalapal po dechu a botou odkulil padoucha stranou. Sotvaže byl chlapec volný, otevřel opuchlé oči s černými monokly a nejistě zamžoural na svého zachránce.

„Už jsi v bezpečí,“ řekl Cam, sklonil se a natáhl paži, aby mu pomohl vstát.

Místo toho, aby mladík nabízenou ruku přijal, pohlédl za Cama a vytřeštil oči. Sotvaže se Cam napřímil, ucítil ránu do beder, zapotácel se a divže nešlápl na ležícího mladíka. Po několika krocích opět získal rovnováhu a obrátil se k útočníkovi.

Útočníkům, opravil se, jakmile si všiml tří mužů, kterým nyní čelil. Všichni měli umouněné tváře a potrané oblečení. Nebyli tak obrovští jako ten chlap, kterého před chvílí omráčil, ale ani nebyli nijak malí a každý z nich měl jinou zbraň. Holohlavý muž vlevo držel kyj, ten s dlouhými tmavými

vlasý vpravo napřáhal starý, rezavý meč a zrzek uprostřed svíral kudlu, z níž kapala krev.

Moje krev, uvědomil si Cam, jemuž po zádech a noze stékala teplá tekutina. Ten zrzek ho do beder neudeřil, on ho bodl. Pevně stiskl rty, zvedl svůj meč, levou rukou vytáhl z opasku nůž a vyrazil vpřed s vědomím, že nebude trvat dlouho a ztráta krve ho oslabí. Musí tu bandu zlikvidovat dřív, než mu dojdou síly, jinak další pocestný, který tudy projde, nalezne u cesty ležet dvě mrtvá těla – jeho a toho mladého muže.

Nejprve vrhl nůž na trhanou se zakrvácenou kudlou, zlomek vteřiny počkal, aby viděl, jak se čepel noří do jeho hrudi, a pak se mečem ohnal po muži napravo.

Navzdory roztrhanému oblečení a zanedbanému zevnějšku zacházel chlap se svým rezavým mečem lépe, než by Cam čekal. Nebo sám možná už ztrácel síly, což – v kombinaci s obavami, že ho třetí muž každou chvíli zezadu udeří kyjem – nepříznivě ovlivnilo jeho schopnosti. Ať už to bylo jakkoli, Cam musel svým mečem udělat několik výpadů, než svého protivníka konečně porazil.

Cam se podívil, proč od třetího otrhance dosud nedostal půl tuctu ran do hlavy a zad, a obrátil se, aby se mu postavil. Holohlavý chlap však už ležel na zemi. Zraněný chlapec stál nad ním a v ruce třímal zkrvavenou kudlu.

„Chtěl vás praštit,“ hájil se mladík, a když uviděl, jak na něj Cam zírá, upustil nůž.

Cam otevřel ústa, aby chlapci poděkoval, a udělal krok vpřed, ale znenadání se mu podlomila kolena a ústa se mu zavřela. Když mu meč vyklouzl z ruky, zmateně k němu sklonil zrak a pak ho opět zvedl k chlapci.

Než však stihl cokoli udělat nebo říci, svalil se k zemi a ztratil vědomí.

Joan udiveně hleděla na Skota. V jednu chvíli jí připadal silný a zdravý, statečně se bil s útočníky, a vzápětí ležel tváří k zemi. Rychle se shýbla, popadla nůž, otřela ho o záda mrtvého, aby z něj odstranila krev, a zasunula si ho za opasek. Pak muže překročila a poklekla po boku svého zachránce.

Pohled jí okamžitě padl na tmavou skvrnu na jeho zádech. Nemusela se jí dotýkat, aby poznala, že jde o krev. Ten zrzavý trhan ho pobodal, uvědomila si a překvapilo ji, jak vážné to zranění bylo. Viděla, jak se k němu zrzavý muž zezadu plíží s napřaženým nožem, a předpokládala, že mu ji vrazil do zad, ale když ji pak její zachránce tak udatně bránil, napadlo ji, že šlo o pouhý škrábanec. Množství krve na jeho zádech, která se vsakovala do tartanového plédu obtočeného kolem jeho trupu, však svědčilo o tom, že přece jen půjde o dost ošklivou ránu. Dokonce se divila, že vůbec našel sílu se bít.

S povzdechem si sedla na paty a rozhlédla se kolem. Neponchybovala, že tři z mužů jsou mrtví, ale obr, který ji bil, než přišel její zachránce, pouze ztratil vědomí. Krátce zvažovala, že i jeho zabije, ale Joan byla léčitelkou. Zavraždit omráčeného muže, dokonce i toho, který z ní ještě před chvílí hodlal vymlátit duši, bylo v rozporu s její povahou.

Pohledem zabloudila zpět ke svému zachránci. Jakmile zvedla jeho kilt, aby si prohlédla zranění, oči jí sklouzly k jeho zadnici. Raněného muže však neošetřovala poprvé, a tak odtrhla zrak od nahého pozadí a jala se prohlížet spodní část jeho zad.

„Zatraceně,“ zamumlala, když si všimla rány se zubatými okraji. Byla hluboká a ošklivá. Nůž nezajel pouze dovnitř a ven, zrzek s ním navíc zatočil a způsobil mu spíše díru než řeznou ránu. Joan opět zanađávala, vyskočila na nohy a utíkala pro svou brašnu, kterou upustila, když ji bezzubý obr napadl. Dřepala si a zrovna se přehrabovala uvnitř, když Bezzubka ležící vedle ní zasténal a zavrtěl sebou.

Joan ztuhla a pohlédla na něj. Pomalu se probouzel, což bylo to poslední, co teď potřebovala. Se zaťatými zuby se horečně rozhlížela kolem, dokud její pohled nepadl na kámen, který byl tak akorát velký. Uchopila ho, otočila se k Bezzubkovi, jenž se už škrabal na nohy, a vši silou ho třískla do hlavy. Obr se s bolestným zachroptěním zhroutil na zem, kde zůstal nehybně ležet.

Joan se na něj dívala, připravená ho znovu udeřit, kdyby se pohnul. Zabít bezmocného člověka možná neměla v povaze, ale omráčit ho jí nečinilo potíže. Doufala, že po probuzení bude mít hlavu jako střep. Alespoň si budou kvít. Joan bude trvat, než se jí rány v obličeji zahojí. Když odmítla Bezzubkovi vydat svou brašnu, rozzuřil se a svůj vztek si vybil na ní. Bušil ji do tváře a hrudi svými gigantickými pěstmi. Joan měla obličej v jednom ohni a celý ji bolel. Nepochybovala, že jí stále otéká a že se jí tvoří podlitiny. Také si byla jistá, že má několik zlomených žeber. Kdyby neklečela, ale stála, párkrát by bezzubého muže kopl, aby se ujistila, že až se probudí, budou ho sužovat stejné bolesti jako ji. Musela se však postarat o svého zachránce, a tak kámen upustila a pokračovala v prohledávání brašny, dokud nenašla, co potřebovala. Pak se vrátila ke Skotovi.

Přestože musela spěchat, ránu mu důkladně vyčistila a pečlivě zašila. Jakmile ji obvázála, znovu se ohlédla k Bezzubkovi. Zdálo se, že je stále v bezvědomí. Zauvažovala, zda mu neuštědřit další ránu do hlavy, aby měla jistotu, že v tomto stavu ještě chvíli zůstane, ale pak raději obrátila pozornost ke Skotovi. Rozhodla se, že nejlepší bude, když ho posadí na jeho koně a oba je dostane daleko od Bezzubky. Pokusila se ho zvednout, ale ten muž byl opravdu statný. Rozhlédla se po věcech, které měla k dispozici, a pak se přesunula k jeho koni. Bylo to překrásné zvíře. Takového hřebce si mohl dovolit jen šlechtic. Jak se ke koni blížila, mluvila na něj a chlácholila ho, a jakmile ji pustil blíž, pohládila ho po nose, chytila ho za oťěže a odvedla k jeho majiteli.

Poté přistoupila ke každému z mrtvých mužů a strhla z nich oděvy. Nebyly v nejlepším stavu, některé kusy byly rozedřené, jiné roztrhané. Nečinilo jí tedy žádné potíže je rozškubat na pruhy a ty pak svázat k sobě. Jen doufala, že látkový provaz udrží Skotovu váhu.

Bezzubec sebou začal vrtět, a tak ho Joan opět třískla do hlavy. Když se přesvědčila, že zase upadl do bezvědomí, uvázala Skotovi provizorní provaz kolem hrudi pod pažemi. Volný konec přehodila přes sedlo, oběhla koně a chopila se provazu. Než začala tahat, pevně rozkročila nohy.

Její zachránce byl chlap jako hora. Joan musela pokrčit kolena, stočit se do klubička a na látkový provaz se vysloveně pověsit. Nakonec se jí podařilo Skota vytáhnout. Ruce mu visely podél jednoho koňského boku, nohy podél druhého.

Joan s úlevou pustila provaz, honem koně obešla, pod jeho břichem nahmatala visící konec provazu a rychle ho přivázala ke Skotovým kotníkům. Nenapadal ji jiný způsob, jak zařídit, aby nespadal a ona nemusela všechnu tu dřinu absolvovat znovu. Takhle se v nejhorším případě přetočí pod hřebcovo břicho. Hlavní je, že zůstane na koni. A když bude Joan sedět za ním, může ho přidržovat. Joan se vrhla ke své brašně, zavřela ji a pak posbírala všechny zbraně té tlupy trhanů.

Vylézt do sedla byla zkouška sama o sobě, ale nakonec to zvládla. Chopila se otěží, ale vtom se zarazila. Byla rozpálená a zpocená, tvář i hlava ji bolely a bylo jí slabo. Lekla se, že omdlí a spadne z koně, a tak raději chvíli jen seděla a čekala, až se jí zpomalí tep a přestane motat hlava. Celou dobu nepřestávala po očku sledovat Bezzubku ve strachu, že povstane jako nějaká příšera ze zlého snu, a než Joan stihne utéct, vrhne se na ni. On však stále bezvládně ležel na zemi, a tak ještě chvíli počkala a pak se pokusila pobídnout koně k chůzi. Třikrát ho jemně koplá patami, než seznala, že se zvířetem je něco špatně... anebo že ona to nedělá správně. Jakživa na koni nejela a neměla ponětí, co si s ním počít.

S povzdechem slezla ze sedla, chytla otěže a začala koně vést po cestě.

Neměla nejmenší tušení, kam se vydat, ale věděla, že se musí dostat co nejdál odsud. Půjde alespoň hodinu a pak najde nějaké bezpečné místo, kde by mohli zastavit a odpočívat, dokud se oba neuzdraví, a kde je Bezzubka nenajde. A potom... nu, Joan zůstane se Skotem, dokud nenabere dost sil na to, aby se o sebe postaral sám. Zachránil jí konec konců život. Dlužila mu to.

Cam se cítil pod psa. To byla jeho první myšlenka. Záda ho bolela, ústa měl vyprahlá a – jak si záhy si uvědomil – ležel na břiše a holou řiť vystrkoval k nebi. Co se krucinál stalo? Zavrtěl sebou a chtěl se převalit, ale něčí ruka mu dopadla na záda a zastavila ho.

„Nehýbejte se.“

Cam ostražitě zvedl hlavu, otočil ji a s úlevou vydechl, když poznal chlapce, jehož zachránil. Vlastně ho ani tak nepoznal, jako spíš uhodl, že jde o něj, podle jeho pohmožděného obličeje. Ten chudák to pořádně schytil. Tvář, kterou zpola zakrýval vlněný čepec, měl zohyzděnou a oteklou. Cam se domníval, že hoch nejspíš také sužují bolesti jako jeho samého, ne-li větší. Soucitně sraštil obličej, položil hlavu na zem a tvář se mu stáhla bolestí, když se chlapec dotkl jeho beder.

„Hrome, co to provádíš, kluku?“

„Čistím vám ránu, než vám ji zakryji čistým obvazem.“ Cam mu téměř nerozuměl, nepochybně kvůli otoku kolem chlapcových úst. „Pálí to jako čert, já vím, ale udělat se to musí.“

Cam v odpověď jen zavrčel a pak se zahryzl do zaťaté pěsti, aby nevykřikl, když mu mladík polil ránu jakousi vodičkou. Celá záda ho začala pálit, jako by byla v jednom ohni.

„Dýchejte,“ pobídl ho chlapec. „Zadržujete dech, ale tu bolest snesete lépe, když budete zhluboka dýchat.“

Cam si ani neuvědomil, že zadržuje dech, vydechl a znovu se roztřeseně nadechl. Kupodivu to pomohlo. Nemohl říct, že by bolest polevila, ale jaksi ji to učinilo snesitelnější. Zhluboka dýchal, dokud se ta pekelná muka nezmírnila v tupou bolest.

„Musíte se posadit. Jinak vás nedokážu obvázat.“

Cam vytáhl pěst z úst, opatrně se zvedl na kolena, posadil se na paty a poslušně zvedl ruce nad hlavu. Nevšímal si skutečnosti, že je jak ho pánbůh stvořil. Chlapec ránu potřel chladivou masťou, poté mu k břichu přiložil pruh látky, objal Cama kolem pasu, obmotal obvaz kolem jeho zad a chytil konec do druhé ruky. To samé provedl ještě třikrát, než cíp látky zajistil na Camově boku.

„Hotovo.“

Cam otočil hlavu a uviděl, jak si mladík balí léky a nástroje do plátěné brašny.

„Měl byste se ustrojit,“ navrhl chlapec a rozhlédl se. „Dnes je chladno.“

Cam sklopil zrak a uvědomil si, že celou dobu ležel na svém plédu. Sebral ho, krátce vyklepal, položil na zem a začal v něm skládat záhyby. Při práci upíral zrak vzhůru. Slunce stálo vysoko na obloze, takže se blížila polední hodina. Když se bil s trhany, bylo pozdní odpoledne. Zřejmě zůstal v bezvědomí téměř celý den. Rozhlédl se a uvědomil si, že okolí nepoznává.

„Kolik času uběhlo od toho útoku?“ zeptal se Cam, když dokončil plisování látky. Jakmile se narovnal, všiml si opasku, popadl ho a zasunul pod plisovaný tartan. Pak na něj ulehl, aby si pásek zapnul, a z dolní poloviny plédu tak vytvořil kilt a z vrchní poloviny šál, který si přetáhl šikmo přes hrud. Doposud si neuvědomil, kolik různých pohybů takové oblékání plédu obnáší. Kdykoli se pohnul, v zádech mu vystřelila ostrá bolest. Nijak se to však nedalo srovnat s agonií, kvůli které málem upadl do mdlob, když si lehl na ránu.

Zrovna si přes sebe přehazoval cíp plédu, když si uvědomil, že mu chlapec neodpověděl. Podíval se na něj a všiml si, že mu fascinovaně hledí do rozkroku. V jeho očích se zračil údiv hraničící s hrůzou. Cam s úsměvem na rtech zavrtěl hlavou. „Netrap se, vždyť jsi ještě prcek. On ti vyroste.“

Chlapec zmateně zamrkal. „Co mi...?“ Slova se mu zadržela v hrdle a zrak mu s pochopením opět sjel do Camových slabin. Okamžitě zrudl, odvrátil se a hleděl si balení brašny.

Cam se zachechtal, dokončil oblékání plédu a opatrně se postavil na nohy. „Neodpověděl jsi mi. Kolik hodin uteklo od toho útoku?“

„Omdlel jste před třemi dny,“ odvětil chlapec, zavřel klopou brašny a utáhl řemínek navrchu.

„Tři dny?“ podivil se Cam a pak se zamračil. „A já neomdlel.“

„Dobrá, tak jste tři dny prospal,“ pokrčil chlapec rameny. Po chvíli zdráhavě dodal: „Většinu času vámi zmítala horečka. Dnešní jítro vás horkost konečně přešla.“

Cam stáhl obočí a rozhlédl se kolem. Byli na mýtině u řeky. Nikde neviděl cestu ani pěšinu. „Kde to jsme?“

„Přišlo mi nejlepší vás odvézt na bezpečné místo, kde se budete moci zotavit,“ odvětil chlapec tiše a s brašnou na rameni se narovnal. „Jelikož je vám dobře, předpokládám, že nasednete na koně a vrátíte se na cestu, takže...“ Chlapec mu kývl na rozloučenou. „Děkuji vám za záchranu života. Mrzí mě, že jste byl zraněn. Šťastnou cestu.“

Cam s povytaženým obočím sledoval, jak chlapec došel k balvanu u řeky a posadil se na něj. On skutečně čekal, že teď, když se Cam udrží na nohou, vleze na koně a nechá ho tady. Ačkoli... „udržet se na nohou“ bylo silné slovo. Sice stál, ale kolena se mu trásla a cítil se nesmírně slabý. Zatím neměl dost sil, aby se mohl vydat na cestu, a i kdyby měl, sotva by opustil chlapce, který ho tři dny ošetřoval.

Cam zahlédl na zemi svůj meč a nůž a sehnul se pro ně, a když ucítil, jak se stehy na jeho zádech napnuly, stěží potlačil výkřik. Ztraceně. Zřejmě mohl být rád, že takovou dobu spal. Pokud se takhle cítil čtvrtý den léčby, nijak nelitoval, že byl tři dny mimo.

Svraštil tvář, narovnal se, zastrčil meč a nůž za opasek a posadil se na balvan vedle chlapce. Zadíval se na pomalu tekoucí vodu a odkašlal si. „Děkuju, že ses o mě postaral.“

„To bylo to nejmenší,“ podotkl chlapec. „Zranil vás jeden z lapků, kteří původně napadli mě. Zachránil jste mě. Takže díky patří vám.“

Cam ho mlčky pozoroval, jedno obočí povytažené. Chlapec byl Angličan, prostý a očividně chudý, oblečení měl prošoupané a špinavé a čepec na tom nebyl o nic lépe. Zdálo se, že k jeho jediným pozemským statkům patří brašna s léčivý. „Co ti chtěli ukrást?“

„Mou brašnu,“ odpověděl chlapec a prsty pohladil plátěný vak, který si položil k nohám.

„A za to tě zmlátili?“ užasl Cam. Divil se, proč ti trhani trávili čas bitím drobného, hubeného chlapce, když si jedno-duše mohli brašnu vzít a odejít.

„Ne. Nejdříve je rozlítilo, že brašnu odmítám pustit, a když se jim konečně podařilo mi ji vzít, zbili mě proto, že je honím a snažím se ji získat zpátky,“ přiznal chlapec.

„Dal si svůj život všanc kvůli tašce s plevelem?“ podivil se Cam.

„To není plevel. Plevel by vám nezachránil život. Jsou to byliny,“ ohradil se chlapec a pak si povzdechl, zvedl haluz ležící vedle balvanu a začal z ní nepřítomně odlamovat větvičky. „Ostatně, nešlo mi o byliny, ale o svitek, který mám za úkol doručit.“

„Svitek?“ zeptal se zvědavě Cam.

Mladík přikývl a začal klackem dloubat do hlíny před brašnou. „Moje matka mě o to poprosila na smrtelné posteli.“

„Aha,“ řekl Cam s pochopením. „Žádost učiněná na smrtelné posteli se těžko odmítá.“

„A stejně tak těžké je v ní neuspět,“ dodal mladý muž zachmuřeně. „Musím ten svitek předat. Matka povídala, že dokud se mi to nepodaří, nenajde v hrobě klid.“

„Chápu,“ zabručel Cam a jeho úcta k chlapci vzrostla. Nechal se zbít proto, aby uchránil nějakou drobnost, ale aby splnil prosbu umírajícího člověka. Měl svou hrdost a zjevně miloval svou matku. Když o ní chlapec mluvil, jeho hlas klesl o několik oktáv níž. Jakmile si to Cam uvědomil, došlo mu, že hochův vysoký hlas ještě neprošel mutací, což znamenalo, že je mladší, než si původně myslel.

Pohled mu zabloudil k brašně. Zavrtěl hlavou. Zloděje by svitek ani byliny nezajímaly. Kdyby jim mladík brašnu vydal, nejspíš by ji jen obrátili dnem vzhůru, obsah nechali dopadnout na zem a pak – když by nic cenného nenašli – by ho nechali, aby si šel svou cestou. Ale jelikož se vzpíral a chránil brašnu vlastním tělem, nepochybně nabyli dojmu, že ten malý vak ukrývá obrovské jmění.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“

„Joan... Joan-as,“ zakoktal se chlapec.

„Jonas?“ zeptal se Cam a zauvažoval, zda chlapec zadržává či má jinou vadu řeči. Možná se mu jen špatně mluvilo s oteklými rty, usoudil nakonec.

„Ano. Jonas,“ zamumlal chlapec a sklopil hlavu.

„Nuže, Jonasi, já jsem Campbell Sinclair. Přátelé mi říkají Cam.“

„Rád vás poznávám, Campbelle Sinclaire,“ odpověděl Jonas a opět sklopil zrak.

„Rád tě poznávám, Came,“ opravil ho Cam s úsměvem. „Jelikož jsi mi zachránil život, již tě počítám mezi své přátele.“

„Came,“ zašeptal Jonas, pak si odkašlal a řekl: „V tom případě mi říkej Jo. Tak nazývají mí přátelé mě.“

„Dobrá, Jo,“ řekl Cam vesele.

Oba se na chvíli odmlčeli a poté se Jonas zeptal: „Není Campbell klanové jméno?“

„Ano. Byl to klan mé matky. Své příjmení mi určila za jméno křestní,“ vysvětlil.

„Rozumím,“ přikývl Jonas a opět se jal dloubat haluzí do země.

„Ukaž mi ten svitek,“ řekl Cam znenadání. Když Jonas zvedl hlavu a přimhouřil oči, spěšně dodal: „Nevezmu ti ho. Ani se ho nemusím dotýkat. Chci se jen podívat.“

Jonas zaváhal, ale pak odložil větev a otevřel brašnu. Krátce se v ní přehraboval, načež vytáhl malý, ale tlustý svitek. Cam uviděl vosk sloužící jako pečeť, ale byla to jen kapka, nejspíš ze svíčky. Do vosku nebyla vytlačena žádná značka, jaké bývaly na vzkazech šlechticů. Prostí venkované jistě nevlastnili prsteny s erbovním znakem svého rodu. Obyčejně však nevlastnili ani pergameny.

„Zastrč si ten svitek do tuniky,“ řekl nakonec Cam. „Tam bude v bezpečí, a až se ti příště někdo pokusí ukrást brašnu, nebudeš muset dávat všanc svůj život.“

Jonas povytáhl obočí, pak však přikývl a ukryl si svitek do haleny. Pod volnou látkou se vytvořil malý hrbolek, ale kdyby ho člověk nehledal, nevšiml by si ho. Cam spokojeně pokýval hlavou.

„Hladíš si břicho. Bolí tě, nebo máš hlad?“ zeptal se zničehonic Jonas.

„Mám hlad,“ přiznal Cam s úšklebkem. Měl úplně prázdný žaludek. Nepochyboval, že kdyby spolkl minci, oba by slyšeli, jak mu v břicho cinkne jako v prázdné studni.

Jonas kývl a vstal. „Chytím do pasti zajíce a nasbírám lesní plody.“

„Pomůžu ti,“ řekl Cam a vyškral se na nohy.

Jonas ho neponížil řečmi o tom, že se kymácí jako stroemek ve vichru. Jen zavrtěl hlavou. „Sám budu rychlejší. Kromě toho se snadno unavíš. Měl by sis během čekání odpočinout.“

Než Cam stačil odpovědět, mladík se vytratil a zmizel v lese. Na mýtině nechal i svou brašnu. Cam by si rád myslel, že mu Jonas již důvěřuje, ale dobře věděl, že chlapec má teď jedinou důležitou věc u sebe. Přesto se byliny hodily – jak už sám poznal – a mohly se hodit znovu, a tak se Cam sehnul a brašnu sebral. Musel pevně stisknout rty, jelikož i tenhle drobný pohyb mu způsobil nesnesitelnou bolest.

Pak se opatrně narovnal, položil brašnu vedle svého vaku, svezl se na zem a lehl si na bok. Trocha odpočinku mu přišla vhod.

Když se Joan vrátila, nijak ji nepřekvapilo, že našla Cama spát. Viděla už dost zraněných mužů na to, aby věděla, že následující den nebo dva proleží. Možná i déle. Nevadilo jí to. Posledních několik dní na něj neustále dohlížela, a tak toho moc nenaspala. Když jím zmítala horečka, neodvažovala se zamhouřit oka a trávila veškerý čas tím, že namáčela jeho pléd ve studené říční vodě a pak ho na něj pokládala. Byl to jediný způsob, který знала, jak srazit horkost. Joan ani nedokázala spočítat, kolikrát urazila cestu od řeky k muži a zpátky. Byl tak rozpálený, že se látka zahřála a vysušila během několika minut. Ještě mu do krku kapala čaj z vrbové kůry spolu s různým tinkturami, které mu mohly pomoci..., a čekala. Teď, když ho horečka přešla, ho nemusela ustavičně hlídat. Což znamenalo, že si také mohla dooprát trochu odpočinku.

Usadila se u ohniště a jala se čistit králíka. Nedělala to poprvé, takže jí to netrvalo dlouho. Jakmile měla hotovo, rozdělala oheň, našla silnou větev a napíchla na ni králíka. Když ho pokládala na oheň, toužebně pomyslela na kotlík. Cam by lépe strávil polévku než pečené maso a ona při lovu narazila na divokou cibuli a mrkev. Kotlík však neměla, takže se budou muset spokojit s pečeným králíkem a zeleninou zabalenou do velkých listů a pečenou na žhavých uhlících.

Joan si s povzdechem sundala čepec a rukou si unaveně prohrábla dlouhé vlasy, které jí padaly na ramena. Byla vyčerpaná a špinavá. Od chvíle, kdy se před dvěma týdny vydala na cestu, se nekoupala a nyní ji celé tělo svědilo. Dva týdny, a ještě ani nepřešla hranici mezi Anglií a Skotskem, pomyslela si a zavrtěla hlavou. Pravda, párkrát se zastavila, aby pomohla nemocnému nebo raněnému pocestnému, ale přesto doufala, že v tenhle moment už bude dál na sever.

Narazila si čepec zpátky na hlavu a podívala se na Cama. Byť to byl Skot, působil na ni jako správný chlap. Přispěchal jí na pomoc a zachránil ji před lapky. Mnozí by se ani neobtěžovali zastavit. Dokonce jí i poděkoval za to, že o něj pečovala. Slova díky z úst šlechticů nebyla zvyklá slyšávat. Aristokraté si brali, co chtěli, nikoho se na nic neptali, a když se k nim někdo zachoval laskavě, považovali to za samozřejmost. A on jí přesto poděkoval.

Myslel si, že Joan je muž, připomněla si. Netušila, zda na tom záleželo. Možná by jí poděkoval, i kdyby věděl, že je žena. Ale to se nikdy nedozví, neboť mu to nikdy neprozradí. Řekla mu pravdu, když mu vyprávěla, že ji její matka na smrtelné posteli poprosila, aby doručila vzkaz. Matka také trvala na tom, aby se na cestu převlékla za chlapce. Byl to chytrý nápad. Po tom všem, co se během jejího putování semlelo, si Joan nemyslela, že by se dostala daleko, kdyby cestovala bez přestrojení. I jako chlapec se setkala s několika pochybnými individui s nepříliš čestnými úmysly. Několikrát se jí podařilo jim uniknout jen o vlásek. Ta poslední potyčka byla však nejhorší.

Znovu pohlédla na Cama. V posledních dnech to dělala často. Nemohla odolat. Byl to pohledný muž se světlými vlasy, které se mu vlnily kolem hezké tváře. Měl také dobře stavěnou postavu a svaly na rozdávání. A jeho pozadí? Joan zavrtěla hlavou, jak se snažila zahnat vzpomínky na jeho holou zadnici. Když mu ošetřovala záda, párkrát se jí podařilo ani očkem o ni nezavadit, ale pokušení a vyčerpání ji

oslabilo, takže se v poslední době velmi často přistihla, jak mu čistí ránu a zírá mu přitom na zadek. A byl to moc pěkný zadek. Tak pěkný, že ji začalo zajímat, jestli na Cama doma čeká choť. Nejspíš ano. A pokud ne, pak měl jistě snoubenku. Manželství se domlouvala, když byli šlechtici ještě děti.

Joan netušila, proč nad tím vůbec přemýšlí. Lordi se nezajímali o vesnická děvčata. Nanejvýš se s nimi chtěli pobavit. A ona neměla v úmyslu stát se něčí milenkou. Popravdě řečeno, ani se netoužila stát něčí ženou. Matka ji už jako malou brávala k porodům. Joanina první vzpomínka se týkala porodu, který se nepovedl. Byl to jen rozmazaný obraz plný krve a křiku, ale i to jí stačilo. Od té doby byla svědkem mnoha porodů. Viděla ženy roztrhané tak, že jim tekla černá krev. Viděla ženy, jež zemřely s dítětem stále v těle. Měla tolik hrůzných zážitků, že ji jen představa, jak sama rodí, k smrti děsila.

Ne, nechtěla se stát matkou. Rozhodla se, že zasvětit život léčení, porodnictví a ošetřování nemocných. Netoužila se vázat k nějakému muži a rodit jeho děti. A to bez ohledu na to, jak pěknou měl ten muž zadnici.





2. KAPITOLA

„Hmmm. To je dobrota.“
Joan koutkem oka pohlédla na Cama a mlčky přikývla. Seděli vedle sebe na kládě u ohničku, který rozdělala, jedli králíka a zeleninu. Navzdory skutečnosti, že měla k dispozici tak málo věcí, se jídlo povedlo. Možná jí však tolik chutnalo, neboť od chvíle, kdy vyrazila na cestu, nepozřela maso. Když cestovala sama, nezapalovala oheň, aby se tím nezdržovala a neupozorňovala na sebe, a vystačila si s lesními plody a divoce rostoucí zeleninou, na které narážela. Na cestu si také přibalila dva bochníky chleba, ale poslední krajíc dojedla, když pečovala o Cama.

Ovšemže mu jídlo chutnalo. Už tři dny nejedl a hlad je nejlepší kuchař.

„Takže, Jo,“ spustil Cam náhle mezi dvěma sousty. „Kolik je ti let?“

„Dvacet,“ odpověděla bez přemýšlení, a když Skot vyprskl smíchy, překvapeně se mu zadívala do tváře.

„Omlouvám se, chlapče, ale sotva mi saháš k hrudi, bradu máš holou, hlas ti ještě nezhrubl a kosti nemáš obalené masem.“ Zavrtěl hlavou. „Je-li ti víc než dvanáct třináct let, pak sním svého koně.“

Joan sklopila oči a uždibovala maso, ale v hlavě měla zmatek. Na chvíli zapomněla, že je chlapec, a málem se podřekla. Kdyby Camovi své tajemství prozradila, jistě by jí neublížil. Zachránila mu koneckonců život. Nic

nenasvědčovalo tomu, že by se řadil k mužům, kteří by napadli ženu, jež cestovala sama. Co by po ní vlastně mohl chtít? Peníze neměla, a když se naklonila nad řeku, aby omyla králíka, a zahlédla svou tvář, málem se nepoznala. Obličej měla oteklý, kolem očí se jí černaly monokly, které začínaly na okrajích zelenat, horní ret měla napuchlý a rozřízlý a další modřina se jí utvořila na čelisti. Nebyla vůbec přitažlivá, a to ani pro muže, který by ji chtěl pouze zneužít. Přesto se rozhodla, že se bude i nadále převlékat za chlapce a mluvit o sobě v mužském rodě. Jistota je jistota. Navíc nechtěla, aby Cam snědl svého koně.

Nad tou představou se musela usmát. Ihned sebou však trhla, jak ji natržený ret zabolet.

„Komu máš ten svitek doručit?“ zeptal se náhle Cam.

Joan váhala s odpovědí. Skotské klany byly dobře známé svými spory. Pokud by se MacKayovi, jimž byl vzkaz určen, počítali mezi nepřátele Sinclairových, pokusil by se jí Cam zabránit v jejím úkolu? Nad tou možností se zamračila.

„Ty mi to neřekneš?“ podivil se, když Joan mlčela.

Pokrčila rameny. „Co na tom záleží?“

Místo odpovědi navrhl: „Tak mi vyprávěj o své matce.“

Udiveně povytáhla obočí. „Proč?“

„A proč by ne?“ usmál se Cam. „Oba jsme tak zubožení, že nemůžeme cestovat, a nemáme nic lepšího na práci než si povídat. Kromě toho mě zajímá, jaká žena požádá svého syna, aby se vydal na tak dlouhou cestu. Pro chlapce je vskutku náročné absolvovat takovou pouť pěšky a s prázdnou kapsou. Musela vědět, že ti zadává těžký a nebezpečný úkol, a přesto tě o to požádala.“

Joan znovu sklonila hlavu. Skutečnost, že byla ženou, činila tuto cestu ještě nebezpečnější a její matka si toho byla vědoma. Trápila se kvůli tomu a varovala ji před mnoha a mnoha různými riziky. Trvala na tom, aby Joan učinila veškerá bezpečnostní opatření, a spílala si, že vzkaz nedoručila sama, dokud se těšila pevnému zdraví. Nakonec se dceři

omluvila a opakovala, jak ji miluje a jak doufá, že na to Joan nezapomene a odpustí jí.

Ted' na to Joan vzpomínala a stejně jako tehdy ji zajímalo, jakou zprávu svitek obsahuje, kdo jsou ti MacKayovi a proč ji matka žádala o odpuštění.

„Byla tvoje matka Skotka?“ chtěl vědět Cam.

Joan se vrátila do přítomnosti a zavrtěla hlavou. „Angličanka.“

„Víš to určitě?“ zeptal se Cam. „Možná byla její matka Skotka a –“

„Ne,“ přerušila ho Joan. „O mých prarodičích rozprávěla často. Oba byli Angličané. Dědeček pracoval jako kovář, ale zemřel, když byla malá, a její matka byla léčitelkou a porodní bábou. Dokud nezemřela na onemocnění plic, učila mou matku léčitelství. Stejně tak učila moje matka mě, dokud ji smrt nepovolala k sobě.“

„Aha,“ zamumlal Cam, a když na něj Joan tázavě pohlédla, dodal: „Přemýšlel jsem, kde jsi přišel k léčitelským znalostem.“

Joan přikývla. „Matka mě vzala k sobě do učení. Předala mi vše, co uměla.“

„Byli jste si blízcí,“ přikývl Cam.

„Ano,“ zašeptala Joan, zahleděla se do ohně a její mysl zaplavily vzpomínky. Maggie Chartresová byla dobrá, chytrá, zkušená a milující žena. Byla tou nejlepší matkou, jakou si Joan mohla přát. Neskutečně jí chyběla a její smrt jí připadala jako konec světa. Když se Joan narodila, prarodiče už nežili, a její matka byla její jedinou příbuznou. Nyní byla sama, bez rodiny, bez domova a hlavním smyslem jejího současného života bylo splnit úkol, který jí matka zadala.

„Nemůže být muž, kterému máš vzkaz doručit, tvým otcem?“ zajímal se Cam.

Joan se jemně usmála a zavrtěla hlavou. „To si nemyslím. Matka by mi to řekla. Můj otec zemřel před mým

narozením,“ vysvětlila a dodala: „Pokud vím, byl to prostý anglický čeledín.“

Cam přikývl. Chvilí oba mlčeli a on se pak zeptal: „Co budeš dělat, až doručíš matčin vzkaz?“

Joan povytáhla koutek úst. Napadlo ji, že Cam má v sobě špetku prozíravosti, jelikož jeho myšlenky se ubíraly týmž směrem jako ty její. Povzdechla si, bezradně pokrčila rameny a přiznala: „Nevím.“

„Vrátíš se do své vesnice?“

„Ne,“ odpověděla chraptivým hlasem. „Chatrč, v níž mě matka vychovala, patří augustiniánskému klášteru. Matka v něm směla žít výměnou za své léčitelské schopnosti. Sloužila klášteru, opatství i přilehlé vesnici. Nyní, když je mrtvá...“ Unaveně zavrtěla hlavou a on větu dokončil za ni:

„Tak ti vzali domov.“

Přikývla. „Doufal jsem, že budu pokračovat v matčině poslání.“ Joan nedoufala, ona na kolenou prosila otce Wendella, aby mohla nastoupit na matčino místo.

„A oni tě odmítli?“ odušil tiše Cam.

„Prý jsem moc mladý a nezkušený,“ řekla Joan trpce. „Řekl jsem otci Wendellovi, že mě matka naučila všemu, co uměla, ale on jen zavrtěl hlavou a pověděl mi, že Bůh má se mnou jiné úmysly a že už za matku našel náhradnici. A že bude pro novou léčitelku potřebovat naši chatrč. A já jsem stejně musel splnit úkol, o který mě matka požádala.“

„Věděl o něm?“ zajímal se Cam.

„Ano. Jakmile matka ochořela, denně ji navštěvoval. V jeho společnosti nacházela útěchu.“ Joan se při té vzpomínce pousmála. Když se vracela do domku, často je našla zabrané do vážného rozhovoru, který umlkl ve chvíli, kdy vstoupila. Připadalo jí, jako by mezi sebou měli nějaké tajemství. Jednou se vrátila dříve, než měla, a spatřila otce Wendella u postele své matky, jak cosi píše na pergamen. Než odešel, sroloval ho a zastrčil do rukávu. Joan tušila,

že šlo o svitek, který měla nyní pod halenou. Nevědomky zvedla jednu ruku, přes látku tuniky se dotkla svitku a přiznala: „Myslím, že mu matka vzkaz nadiktovala. Byla ke konci příliš slabá na to, aby sama psala.“

„Tvoje matka byla gramotná?“ Cam neskrýval překvapení a Joan to nijak neuráželo. Prostých venkovanů, kteří uměli číst a psát, bylo jako šafránu.

„Ano, učila ji jedna z jeptišek v opatství, kde pracovala před mým narozením.“

„Naučila to i tebe?“ zeptal se zvědavě.

Joan jen přikývla.

„To je cenná dovednost, chlapče,“ odvětil Cam vážně. „Díky ní a tvým léčitelským schopnostem si místo najdeš hned, jakmile dokončíš svůj úkol.“

Joan se k tomu nevyjadřovala. Kdyby byla muž, za kterého ji považoval, dala by mu za pravdu. Ale být ženou bylo těžké. Její matka si vedla dobře jen díky tomu, že si ji oblíbila abatyše, která stála v čele kláštera dole ve vesnici, kde matka vyrůstala. Joan žila v domnění, že i ona se může těšit přízni jak abatyše z opatství Wellow, tak otce Wendella z augustiniánského kláštera, ale když se na ně obrátila, oba její prosbu jemně, ale neúprosně zamítli.

„Třeba ten svitek obsahuje žádost o práci pro tebe,“ zauvažoval Cam. „Tvá matka možná nebyla Skotka, ale to neznamená, že nemá ve Skotsku známé. Třeba zachránila nějakému Skotovi život a doufala, že ti na oplátku nabídne práci.“

Joan se zamyslela, ale pak zavrtěla hlavou. „To bych neřekl. Nikdy o ničem takovém nemluvila, dokonce se ani nezminila o onom skotském klanu. Nikdy předtím jsem jejich jméno neslyšel.“

„Jaké jméno?“

„Mac –“ Joan se včas zarazila a zamračila se na Cama. „Málem ji lstí přiměl, aby mu to prozradila.“

„Proč se tak zdráháš?“ zeptal se Cam.

Joan povytáhla obočí, nikoli nad samotnou otázkou, ale nad výrazem jeho obličeje. Tvářil se téměř podezřívavě. Pochopila, co za tím bylo, když pokračoval: „Jsou to nepřátelé mého klanu?“

„Netuším, koho Sinclairovi považují za nepřátele,“ odvětila pravdivě a pak se otázala: „Ale kdyby se onen skotský klan mezi vaše nepřátele počítal, bránil bys mi v doručení vzkazu?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ ujistil ji a pak s úsměvem přiznal: „Ale ani bych ti nijak nepomáhal.“

Joan se proti své vůli musela také usmát, ale pak se zarazila, když jí roztrženým rtem projela palčivá bolest.

„No tak, prozrad' mi, pro koho je ten vzkaz určen,“ přemlouval ji Cam. „Sinclairovi nemají mnoho nepřátel. Nejspíš se jedná o přátele a já se ti v tom případě mohu odvděčit za záchranu života a dovést tě tam... nebo tě aspoň kus cesty doprovodit, kdyby žili příliš daleko.“

Joan na něj mlčky pohlédla. Byla příliš hrdá na to, aby požádala o pomoc, ale zároveň nebyla hloupá, aby nepřijala takovou nabídku. Kdyby necestovala sama, nehrozilo by jí takové nebezpečí. Chvilí se rozmýšlela a pak si odfrkla a zkrátka to řekla: „Lord a lady MacKayovi.“

Cam roztáhl rty do širokého úsměvu a žduchnul ji pěstí do ramene. „Máš kliku, chlapče. MacKayovi jsou naši přátelé. Dobří přátelé.“ Potřásl hlavou a dodal: „A co víc, jsou to naši sousedé, takže tě cestou domů doprovodím až k nim.“

Joan se pomalu narovnala. Jeho kamarádkské štouchnutí ji málem srazilo z klády. Přikývla a opatrně se usmála, aby příliš nenamáhala ret. „Děkuji.“

Chvilí jedli mlčky a pak se Cam zeptal: „Čili kromě matky nemáš žádné příbuzné?“

Joan zavrtěla hlavou a spolkla maso, které právě rozkoušala. „Jak už jsem řekl, můj otec zemřel, než jsem se narodil, prarodiče také a žádné sourozence nemám.“ Zvědavě na něj pohlédla. „A ty?“

„Oba rodiče ještě žijí, mám dva bratry, jednu sestru a víc tetiček, strýčků, bratranců a sestřenic, než bys dokázal spočítat,“ řekl s pusou plnou cibule, do které se právě zakousl. Pak se ušklíbl a dodal: „Občas mi lezou krkem. Tak velkou rodinu nikdo nepotřebuje.“

Joan povytáhla obočí. Moc si přála velkou rodinu. Moc si přála nebyt pořád sama. „Ty se svou rodinou nevycházíš?“

„Ale ano,“ ujistil ji. „Jde jen o to, že si můj klan myslí, že se mi může vměšovat do života. Kvůli tomu mi lezou na nervy.“

Joan přikývla, ale pochopení pro jeho stížnost neměla. Ona takovému problému nikdy čelit nemusela.

„To vměšování je vlastně jediný důvod, proč jsme se potkali,“ podotkl Cam a rty mu zkřivil kyselý úsměv.

„Jak to?“

„Moje rodina chce, abych znovu vlezl do chomoutu,“ vysvětlil chmurně.

„A ty nechceš,“ odhadla Joan.

„Ano. Tedy ano, máš pravdu, a ne, nechci,“ upřesnil a sesunul se z klády, aby si mohl sednout na zem a opřít se zády. S očima upřenýma do ohně si povzdechl a pokračoval: „Po tom, co má první žena...“ Zavrtěl hlavou. „Už to nikdy nebudu zažít.“

„Bylo tvoje první manželství tak hrozné?“ snažila se ho Joan pochopit.

„Ne,“ vyhrkl. „Má žena byla hezká, chytrá a měla dobré srdce. Naše manželství nebylo špatné.“

Joan nakrabatila obočí. „Tak proč se nechceš znovu oženit?“

V jeho tváři se objevila nespokojenost. Tak dlouho hleděl do ohně, až si Joan začala myslet, že neodpoví, když vtom řekl: „Byli jsme manželé rok. Byl to dobrý rok. Rozuměli jsme si a hodili jsme se k sobě. Ale čekala dítě a rok a den po svatbě začala rodit.“

„Zemřela při porodu,“ pochopila Joan.

„Ano,“ zamumlal Cam a posmutněl.

Joan mlčky přikývla.

„Byla drobná a dítě bylo veliké,“ pokračoval Cam. „Porodní bába říkala, že jde na svět bokem.“

„Pokusila se ho otočit?“

„Ano,“ odpověděl. „Zkoušela to pořád dokola, ale prý to nebylo nic platné.“

Joan se k tomu nevyjádřila. Co mohla říct? Sama se s tím už setkala. Obvykle dokázala dítě otočit, ale tu a tam se o něco zachytilo a...

„Umírala tři dny,“ řekl Cam ponuře. „Tři dny celý hrad poslouchal její zoufalý křik, jak se snažila vytlačit naše dítě na svět. Třetí den byly její výkřiky tak slabé, že... že jsem pochopil, že nastala její poslední hodina. Moje rodina se mě snažila zadržet, ale já je neposlouchal a přiběhl jsem k ní.“ Zbledl a oči se mu zavřely. „Bylo tam tolik krve.“

Joan chvíli počkala, než se zeptala: „A dítě?“

„Pohřbili jsme je společně,“ odpověděl ztěžka. Oba se teď dívali do ohně. Potom se Cam narovnal v zádech a prohlásil: „Tohle už jiné ženě neudělám.“

Joan na to nic neříkala. Rozuměla mu. Takový zážitek dohnal i ji k rozhodnutí, že zůstane bezdětná. Chápala, že Cam nechce nutit jinou ženu k tomu, čím si prošla jeho první choť.

„Má rodina si však usmyslila, že bych se měl oženit a dát jim dědice,“ pokračoval s jízlivým úšklebkem. „Především moje matka si postavila hlavu, a jakmile roztál sníh, svolala na náš hrad všemožné svobodné či ovdovělé ženy, o kterých si myslela, že by mě mohly uvést v pokušení. Na konci jara jsem už o ty ženské zakopával všude, kam jsem se jen podíval. Matka mi ze života udělala peklo,“ řekl se znechucením a zavrtěl hlavou. „Musel jsem odtamtud vypadnout. Našel jsem si bitvu, abych si odpočinul, a bojem jsem strávil celé léto. Nabízel jsem své služby těm, kteří potřebovali zkušeného bojovníka. Tedy bojovníky, jelikož mě doprovázeli dva bratrance.“

„Kde jsou tví bratřenci teď?“ zajímala se Joan.

„Na zpáteční cestu jsme vyrazili společně, ale pak jsme se v Nottinghamu zastavili na jídlo. Šenkýřka byla hezká a tuze přátelská,“ zašklebil se. „Řekl jsem bratrancům, že mají pokračovat sami a že se co nevidět vrátím domů.“

„Jasně,“ odfrkla si Joan a málem se ošila, když ve svém hlase zaslechla nevoli. Měla být koneckonců chlapec, a takový chlapec by jeho vyprávění poslouchal spíš s dychtivostí a radostí. Cam se však její poznámce pouze zasmál.

„Ale no tak, chlapče. Taky by ses pár dní pozdržel, kdyby ti taková lepá děvka strkala ňadra před obličej a hopsala na klíně.“

Joan se přinutila k úsměvu a řekla jen: „Jsem rád, že byla tak přátelská a zpomalila tě, jelikož jinak bych setkání s Bezzubkou a jeho kumpány nepřežil.“

„Bezzubkou?“ podivil se Cam.

„S tím obřím mužem, který mě bil, když jsi na nás naražil,“ vysvětlila.

„Aha,“ přikývl Cam a pokrčil rameny. „Do tváře jsem mu neviděl. Praštil jsem ho zezadu.“

„Pravda,“ zamumlala, vstala a došla k řece, kde si na břehu klekla a omyla ruce od mastnoty z králičího masa. Když se k ní vmžiku Cam připojil, zeptala se: „Jsou tvoji bratři mladší než ty?“

Cam na ní spočinul překvapeným pohledem. „Ano. Jak jsi to poznal?“

Pokrčila rameny. „Kdyby byli starší, tvoji rodiče by si s tvou svatbou nelámali hlavu. Jako nejstarší syn však dědiš půdu a titul, takže považují za důležité, abys jim dal dědice.“

„Jo. Nebo bych mohl svoje dědictví přenechat jednomu ze svých bratrů a jeho synům,“ podotkl, narovnal se, a zatímco třepal mokřýma rukama, postěžoval si: „Neměl bych být unavený, ale přesto se mi zase chce spát.“

„Uzdravuješ se,“ řekla tiše. „Během několika následujících dní se snadno vyčerpáš.“